

foreslaas givet paa dette Finanslovsforslag. Dette betegner en betydelig Forbedring for disse Tidsskrifter, idet Forhøjelsen gaar ud paa en Fordobling af det hidtidige Tilskud. Men desværre er Forholdet det, at selv dette neppe vil være tilstrækkeligt. Med de vældige Prisstigninger baade paa Trykning og Papir er det for adskillige af disse Tidsskrifters Vedkommende mere end tvivlsomt, om de til Trods for et saadant Tilskud vil kunne holdes gaaende i Fremtiden, og navnlig maa jeg sige, at for det Tidsskrifts Vedkommende, som jeg har særlig Interesse af, er det meget tvivlsomt, om det med det Underskud, vi har, kan lade sig gøre at fortsætte Udgivelsen, hvis Tilskuddet ikke kan sættes yderligere op.

Jeg ønsker at spørge, hvad den højtærede Undervisningsminister agter at gøre i Anledning af de stadige og meget berettigede Klager, som er kommet frem om, at mindre bemidlede har saa vanskeligt ved at faa Adgang til det kongelige Teaters Forestillinger. Hvis det kongelige Teater skal svare til sit nationale Formaal, maa der nødvendigvis være billige Forestillinger, hvor der er let Adgang for Folk, som ikke har Raad til at betale de svimlende Priser, der efterhaanden tages ved dette Teater som ved de andre. Der gives ganske vist en billig Forestilling om Søndagen, men Adgangen til den er ofte udelukket for almindelige dødelige, idet denne Søndag-eftermiddagsforestilling gives som en Foreningsforestilling. Jeg ved ikke, efter hvilke Regler Bortlejningen af Teatret til enkelte Foreninger sker, og jeg ved ikke, om visse Foreninger er særlig favoriserede. Men i hvert Fald er det ganske klart, at det er et berettiget Krav, at der mindst een Gang om Ugen bør være saadanne billige Forestillinger med almindelig Adgang for Publikum. Egentlig burde der vel være to, en Hverdagsforestilling ogsaa, hvad enten det blev en Eftermiddagsforestilling eller en Aftenforestilling.

Der er med Rette gjort opmærksom paa, at Publikum i Teatrene er undergaaet en meget mærkelig Forandring i de sidste Aar. Tidligere var det saaledes, at det virkelig dannede Mellemstandspublikum, der har en særlig Interesse for æstetiske Sager, fyldte Teatret; men det Publikum, der nu om Stunder præger Teatrene, røber en tydelig Mangel paa Evne til virkelig at følge Forestillingerne med Forstaaelse, hvad der giver sig tydeligst til Kende ved Bifaldet — medens det derimod som Regel er meget stærkt optaget af privat Snak og af at

tilfredsstille den store Appetit, som udmærker disse Mennesker, der medfører store Poser af Konfekt med mere. Det er der selvfølgelig ikke noget at gøre ved, det gaar, som det siges hos Heiberg: Man lukker ind det laadne Faar og klipper dets Pels for 1 Daler, men de forstaaende maa staa udenfor. Maaske det ogsaa af den Grund var ønskeligt, at Ministeren tog det Spørgsmaal alvorligt op til Overvejelse, om ikke der kunde gøres noget gennem Ekstraforestillinger for at skaffe, hvad jeg vil kalde det virkelig æstetisk interesserede Publikum Adgang til det kongelige Teater.

Som bekendt var det i sidste Rigsdags-samling forelagt et Forslag til en Teaterlov, som strandede i Landstinget; den kommer efter Rygter meget snart igen frem her i Rigsdagen. I den Anledning er der ikke nogen Grund for mig til nu at gaa nærmere ind paa Spørgsmaalet om Teatrets Ordning, paa Nødvendigheden af Gennemførelsen af Dobbeltscenen, som vel, mere eller mindre kan man sige, de fleste sagkyndige er enige om er den rette Løsning.

Derimod turde det være berettiget allerede nu at spørge Ministeren, om han ikke agter at gøre noget for at løse det Spørgsmaal, der ganske uafhængigt af Teaterbygningsspørgsmaalet paatvinger sig til særlig Afgørelse snarest muligt, nemlig Teaterledelsesspørgsmaalet. Det kan ikke vedblive at gaa, som det hidtil er gaaet ved det kongelige Teater. Der er for nylig af Redaktør Carl Behrens i en Artikel i „Nationaltidende“ gjort opmærksom paa, at det kongelige Teaters Skæbnetime er oprunden. Under den nuværende kunstneriske Direktør, Johannes Nielsen, er det gamle Repertoire blevet ganske desorganiseret, og han har ikke formaaet at skabe et nyt, righoldigt, alsidigt Repertoire. Sidste Sæson var et beklageligt Vidnesbyrd derom. Man kan med Rette sige, at Resultatet var i kunstnerisk Henseende ydmygende. Paa et Tidspunkt, da man fra visse Kredse i Teatret og vel navnlig ogsaa fra denne Direktørs Side slog paa det nødvendige i, at det kongelige Teater helt overlodes til det reciterende Skuespil, var Sæsonen saadan, at man kun naaede at præstere 15 Skuespil imod 19 Operaer; der er med Rette gjort opmærksom paa, at det er det elendigste, der længe har foreligget i Teatrets Annaler. Sæsonens Midtpunkt var som bekendt den store Filmsforestilling „Aladdin“, der i hvert Fald kan betegnes som dræbende for Teatrets kunstneriske Prestige, og den var vel nærmest tillige en Forhaanelse af Oehlen-schlægers digteriske Værk. Samtidig har